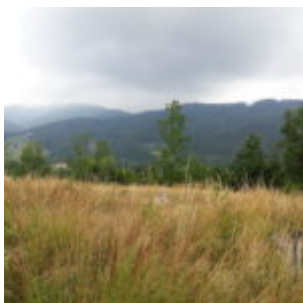

Náš asi nejdelší výlet. S odjezdem autobusem.

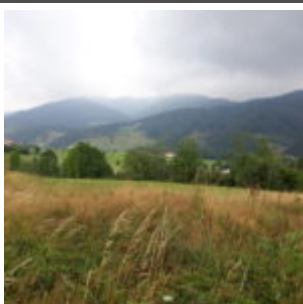
Což znamenalo nejen zavčas vstávat a mít to ráno taky takový svižnějš organizovaný, ale... Taky trochu nevědět. Páč... tři psi najednou do autobusu? To nemusí vždycky vyjít. Navíc na Moravě, kde ne všude jsou psi úplně vítáni. Je tam hodně míst, kdy psi nesmí třeba dovnitř turistický chaty. O to víc si vážíme těch, kde to naopak byla samozřejmost. Takže se nevědělo, zda se nebude muset improvizovat, pokud by přesun autobusem nevyšel. Zvláště, když na zastávce čekal navíc kočárek.

Ohařiska zaujali pár čekajících a já si říkala, zdaliž Rumíček, jenž byl pro své útrpný gezichy litován, využije příležitosti k nějaký produkci. Překvapil. Stejně jako pan řidič. Neměl totiž problém nás naložit přesto, že už na palubě jedno pesana měl. I když nevelkýho - malou fenku jozefpšíka. Rumíček pro dnešek asi nenaladil, takže ani nepípnul. Neměl ostatně moc příležitost. Autobus byl totiž poměrně nacpanej a bylo nutno na zastávkách vždycky vystupovat, aby mohli vystoupit ostatní. Když jsme se blížili k jedné z dalších ozvala se Peťa "Hele tam je ženská a má taky vižlu." Aháá, aháááá?? Ženská s vižlou? Hmmm a v Dolní Lomné, kde je ubytována Dennyky s Koněvem..... ? Hmmm. "To bude Dennyky, vsadte se!" vyhrklo ze mě. A z pana řidiče naopak vyhrklo: "Tak a co mám teď jako asi dělat?" Čekali jsme napjatě, co teda udělá. A protože to byl vlídnej pan řidič, nechal nastoupit i dalšího zrzavělýho cestujícího i s jeho bandou. Rozradostnělá Koněf byla nadšená, že nás opět po nějaký době vidí a jásala celým svým já. Jak jinak. Pomatená vižla, prostě □ . Stihly jsme se s Dennyky a jejíma kamarádkama akorát přivítat a zjistit, že taky míří na Severku. Jen jinou trasou. A to už jsme my vystupovali. S hlasitým poděkováním panu řidiči, za jeho ochotu a vlídnost. Páč mít autobus nacpanej čoklama, to se často nestává.

Napojili jsme se na modrou, přešli říčku Lomnou a jak jinak - začali stoupat. Stoupala i teplota a tak z nás všech slušně lilo a než jsme došli k poslednímu stavení, byli jsme slušně splavení. U jednoho z těch posledních domků jsme odolali s Brtníkem lákavé nabídce pána, jenž byl v majetku zuřivýho hlídače jorkšírskýho, který nám vyhrožoval ukrutnou smrtí. Přes plot. Jeho páník navrhoval, že bychom si mohli psy vyměnit. Chvilku jsme nad tím uvažovali a hlasitě vychvalovali jednoho nejmenovaného jedince, že ten by se mu určitě hodil, ale pak jsme si to rozmysleli. Přece jen - takový práce to dalo,ne? A tak jsme si jí nechali, no. Dyk už je skorem hodná, ne? □ □ A byla, byla. I bez krámu.

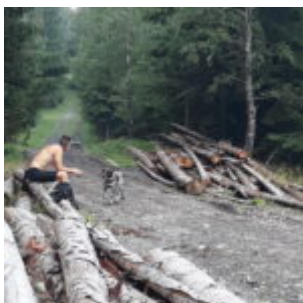
Výhledy nad Dolní Lomnou

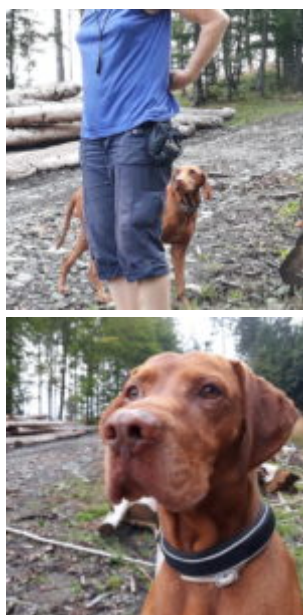

Výhledy nad Dolní Lomnou

V tom posledním stavení byl naopak pesan, kterýho nám všem bylo zatraceně líto. Klasický vesnický obrázek zuřícího vlčáka s pěnou u mordy v miniaturním kotci na pražícím slunci. Nechtěla jsem si představovat, co ten nebožák dělá, když si v tom malém prostoru vyleje vodu z misky. □

Stoupali jsme a stoupali, až nám na chvíli poskytl ochranu les a my si dali na rozcestí malou pauzičku.

A stoupali si vesele dál. Minuli jsme osamělé stavení v lese, kde řádil další obyvatel miniaturního kotce. Doufala jsem, že pletivo jeho nápor vydrží. Výhodou bylo, že člověk zrychlil a ani nevěděl jak :D. Což usnadnilo výstup ☐ . Na jedné z nově vzniklých holin, které tu po sobě zanechává kůrovec mi Tali udělala radost. A hned dvakrát. Protože jsem zahlédla, jak strání dolů sbíhá srna. A ohařiska to logicky zahlídli taky. Rumíčka pochopitelně netřeba řešit, ten ví a zná. Přes to, že byli kus před námi.

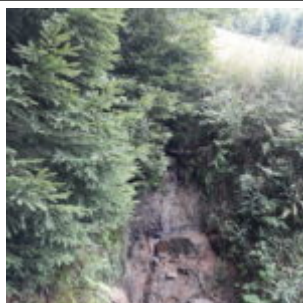
Ovšem jak známo, s Tali je to jiná. Houkla jsem velice, převelice a protože jsem chtěla, aby si taky sedla, přidala jsem na důrazu. Bylo vidět, jak to s ní šije, moc to s ní šije a tak jsem přidala ještě argument v podobě malý lahvičky s vodou, kterou jsem mrskla vzduchem. A poté mohla Flekatici vychváliti, neb zůstala disciplínovaně na té cestě, jak bylo žádáno. To bylo to první, čím mi udělala radost. A to druhý? No, že jsem si ověřila, že my ty hlasivky přes chorobu i tak docela dobře fungují ☐ ☐ . Došla jsem k ní a cvakla ji na vodítko. Bylo na ní vidět, že to s ní tentokrát cvičí. Asi pod dojmem tý větší smečky či čo. Pustila se zase do svého malého hysterčení, ale byl to slabý odvárek, proti tomu, co dělávala dřív. A Peťa tak měla možnost naživo jednou vidět, jak to s ní vždycky mele. A tak jsem nechala ostatní jít kousek napřed a my si stříhly naši uklidňovačku, kdy po ní chci, ať se vrátí do reality a vnímá, vnímá a ještě stokrát vnímá. Povedlo se ji nahodit, a tak jsem ji pak o kus dál mohla zase pustit.

Došli jsme pak pohodově k lesnímu přístřešku a protože Peťa to tady dobře zná, napojili jsme se o kus dál na lesní cestu, která nás obloukem dovedla k lanovce pod Severkou. A tady jsme se podruhý setkali s józepfšicí Pepinou a její rodinou, který s námi cestovali v tom autobuse. Psí elementálové byli ze setkání nadšení, přeci jen, je to lepší seznámení, než v dopravním prostředku.

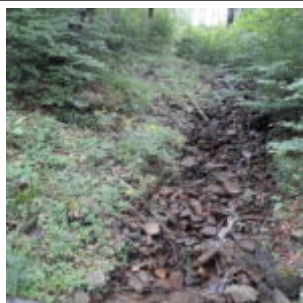
No..... a znovu jsme byli velmi rádi, že to tu Peťa zná. Ona sice takhle ta sjezdovka nevypadá, ale krpál to je přišernej.

Pod Severkou. Takhle ten krpál moc nevypadá, ale bylo fajn, že se to dalo obejít ☐

Pramínek pod sjezdovkou

Další osvěžení pro čoklidy

Takže my si to zase stříhli obloučkem, který nás navíc dovedl k horské chatě Skalka. A moc dobře jsme udělali, že jsme tuhle “zábližku” naplánovali. Původně jsme tam mířili hlavně v

rámci toho, abychom si tam mohli koupit další turistickou známku, který sbíráme. Aleee, aleeee..... Chata a její okolí jsou úžasný. Tam se vám tak krásně odpočívalo!! Ještě než jsme tam došli udělala mi Tali zasejc radost, protože si tam u lesní cesty našla velkou kost a sice ji prozkoumala, ale tvářila se, že vona teda nikdá, nikdá by se o to nemohla nějak víc zajímat přece ☹ .

Došli jsme ke Skalce a usadili se u stolu s přístřeškem.

Turistická chata Skalka

Tali tomu vandrákovi nevěřila ani za mák ☹

Brtník se vydal pro obžerstvení a já za ním vyhnala i Peťu. Sice měla obavy, že to Cuprum nedá, když jí odejde a bude ječet, ale já jsem jí přesvědčila, že to spolu zvládneme a ona ať si klidně jde vybrat a koupit, co chce. Cuprumka dostala sice její předpovědi, ale ..... je to holka šikovná, takže se nechala docela dobře přesvědčit, že nezhyne bídnou smrtí z opuštění a není zapotřebí ječet jak lodní siréna. Úplně nejlíp jí pomohlo, když jsme spolu pochodovaly, zatímco naši ohařici leželi u stolu, a já jí vyprávěla nesmysle. Ne, že by mě nějak moc vnímala, ale fungovalo to. Dokonce i sem tam odměnu si dala. Však si ji taky ale zasloužila. Přežila ty “roky odloučení” ☐ v pohodě a pak se mohla zbláznit radostí, že se jí panička konečně, konečně po tom nekonečném čekání vrátila celá a zdravá a neopustila ji. Brtník donesl pivíčko a výýbornou zelňačku s chlebem, o který jsem se s našima ohařiskama poctivě podělila. Díky granulím už stejně zdatně oba prděli-pochopitelně nejvíc v noci ☐ , aby se nám lépe usínalo ☐ Tak už to bylo jedno, jestli něco málo po tom chlebu přidají :D. Dobře nám tam bylo, krásný výhledy, pohodička. Co nám chybělo.

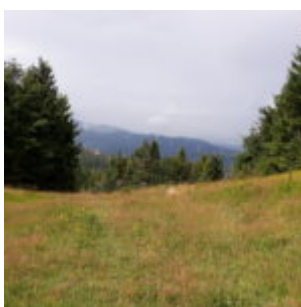
A co navíc, aby nám nebylo smutno..... koukáme, kdo se to k nám lesní pěšinou blíží???

Koněf a jeho družstvo ☐ ! Holky byly polomrtvé z vedra a přelezání polomů a Koněf si radostně tančila prostorem. Když došli až k nám, došlo k výbuchu. Zrzavo-flekatýmu výbuchu. Co tam ti tři předváděli se moc asi popsat nedá. Cuprum jim to zpovzdálí komentovala ☐ . Na ní byl tenhle šílenej rumrajch trochu kách ☐ . Nemá se co lítat v kruzích a metat kozelce a řítit se prostorem, vymetat kaluže a tak jako podobně. Ti tři se pak následně zchladili v obří louži na volejbalovém hřišti a my se zase vydali dál. Koněf a její holčičí družina si daly pauzičku na odpočinek. A že se sejdem na Severce.

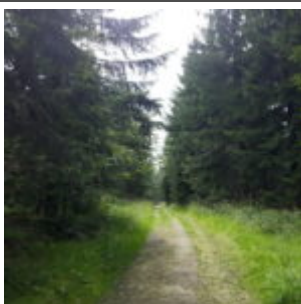
To už jsme šli po hřebeni a byla to pohodička. A stejně jako den předtím nás ovšem začala honit buřina, takže to místo z kterýho byly krásný výhledy já moc teda v paměti nemám. Na Severce jsme se uplacírovali, že si dáme něco do žaludku, ale nebyla to úplně nejlepší volba,

abych pravdu řekla. Měli jsme se najíst na tý Skalce. Ale tak si aspoň ohařící dali moje pirohy s brynzou. My s Petou ještě kávičku a pak už se mazalo dál. Koněf a její družstvo totiž nikde.

Stejně jako od Skalky na Severku se i k dalšímu našemu cíli - Kamenné chatě a rozhledně Tetřev - jde po hřebeni, což vzhledem k tomu, že bylo vedro bylo výýýborný.

No, není tady krásně?

Je, je tady krásně

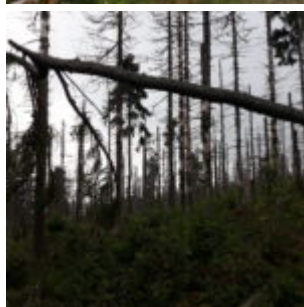
Pro mě i proto, že jsem si způsobila odřeninu a vypadalo to, že každý můj další krok bude později dost utrpení. Aaaale co čert nechtěl..... ☐ Zrovna v momentě, kdy jsme do sebe nalili osvěžující pití a byli jsme na odchodu a já uvažovala o tom, že se fakt dojdu zeptat do kuchyně, jestli by mi neposkytli kapku olivového oleje..... co to vidí zraky mé??? Koněvový družina k nám opět míří. Holky se zapikolíkowały na Skalce a na rozdíl od nás - a udělaly dobře - se najedly tam a ne až na Severce. No a protože líná huba holý neštěstí, zeptala jsem se Dennyky, ešivá s sebou nemá nějaký mazání. Nemá, ale!! Holky mají!! A výborný mazání, výborný, zachránilo mi to myslím život ☐ . Nebo minimálně mě to ušetřilo dosti utrpení. Tak jsme ještě chvilinku poklábosili, udělali společný foto

a protože se tam naše cesty už dělily (Peťa jim

poradila, kudy zpátky), vyrazili jsme my do dálav. Směr Velký Polom a Muřinkový vrch.

Tady už jsme se nějakýmu tomu stoupání nevyhnuli a ještě navrch zase vyhržovala buřina. To už mi snad dělá naschvál. Velký Polom v současnosti značně odráží svůj název a pohled na mrtvý stromy je hodně smutnej Je pravda, že Beskydy dostávají dost na frak a tady to bylo vidět hodně.

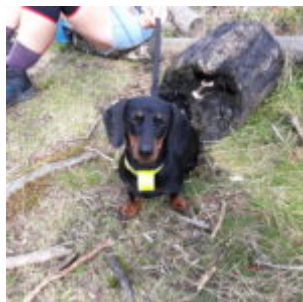
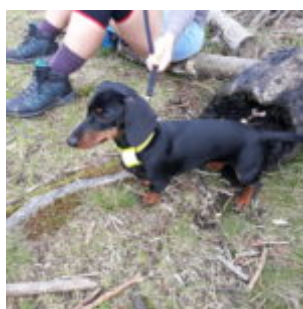

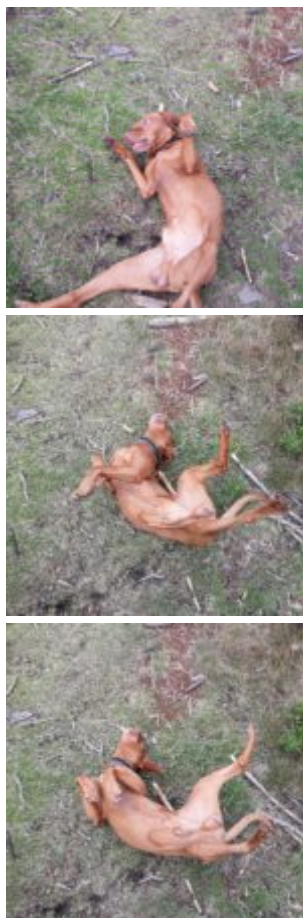

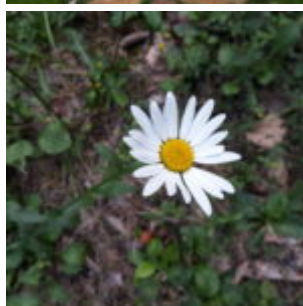
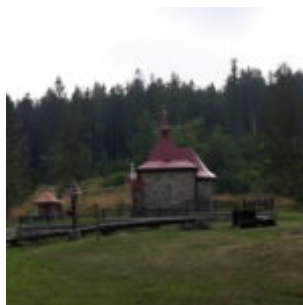
Vývraty na Velkém Polomu

Když jsme došli k Muřinkovému vrchu, znovu jsme se setkali s Pepina týmem a tak jsme k Rumoušově velké radosti trochu zapauzičkovali. Tali měla cestou to potěšení, že si mohla sbírat borůvky, který oblibuje a tak Rumíček měl tady zase potěšení z družení. Až z toho zasejc žížalky musel válet, jak byl radostnej.

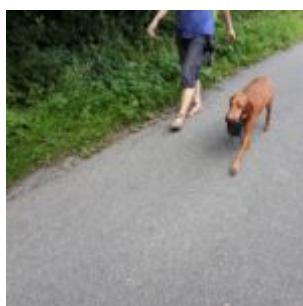

My posléze moc radostný nebyli, protože nás čekal poměrně náročnej sestup z Muřinkovýho vrchu. Když jsem plánovala tenhle výlet, byl tuten úsek na začátku trasy a opačným směrem pochopitelně. Byla jsem ráda, že Peťa to celý otočila, protože bychom se bývali byli zabili hned na začátku. Takhle hrozilo jen to, že zemřem při návratu ☹️. Je to hodně velké sešup (či výstup, podle toho, kterým směrem se člověk vydá) a navíc v dost kamenitým terénu. Nevím co je vlastně horší varianta ☹️. Zachránila nás kaplička se studánkou a pitnou vodou, kde jsme načerpali kapek nových sil a pokračovali dál.

Než člověk sejde do civilizace je to ještě kus cesty. A pak nás ještě další kus cesty čekal po silnici. Naštěstí tam nic moc nejezdilo a pesani mohli jít volně, jen pod dozorem. Cuprumku ten rovnej terén tak rozradostnil, že si popadla svoje vodítko a jako zdatná tůristka s ním cupitala vpřed. A my ostatní taky mašírovali, ať jsme co nejdřív doma.

Prošli jsme zase Horní Lomnou až k našemu penzionu a tam se vyčerpaně zhroutili ☹️. Ne to trochu přeháním, abych to zdramatizovala ☹️. Sil bylo kupodivu docela dost. Natolik dost, abychom pak večer mohli s Petou oslavit její narozeniny, který měla hnedle následující den.

Každopádně, každopádně, to byl supr výlet a já byla ráda, že jsem si ho i přes dřímající chorobu užila do plnejch. Pokud se někdy budete někdo v těchto končinách vyskytovat, tak vřele doporučuju tuhle naši trasu.